



CAMINS OBERTS

Estar com un llum

Benvolguts diocesans,

El curs escolar s'acaba. Moltes activitats quotidianes cauen dels calendaris i en comencen de noves. Tot té el seu procés. La missió té, de vegades, una cadència que s'apropa a la monotonia, a aquell trist «anar fent», a aquell «qui dia passa, any empeny», i així s'arriba, tard o d'hora, a la grisor. Com es pot trencar aquest ritme tediós? La missió necessita, de tant en tant, una espurna inesperada; per això faig al·lusió a una dita freqüent però no fàcil: «estar com un llum». Aquesta expressió pot donar peu a interpretacions diverses. No vull pas referir-me a la dificultat que planteja el camp de la malaltia mental —ampli i dolorós—. Més aviat em voldria fixar en la importància de ser llum, de ser interrogant, de ser referent enmig de la grisor.

Vull compartir —no puc estar-me'n— el record d'una residència de malalts mentals amb la qual vaig col·laborar pastoralment. Recordo bé el personal —treballadors provinents bàsicament de la immigració—, el cos de doctors i assistents tècnics —els veia de tant en tant— i, com no, els residents —homes i dones que, més enllà de les seves històries personals, sabien qui els estimava i qui no—. Va ser una experiència que no oblidaré; al contrari, en dono gràcies. Els residents em van ensenyar a descobrir la humanitat que tots portem inscrita al propi cor, i que el pas del temps pot danyar-nos-la i fer-nos-la oblidar. Us parlo d'aquella essència



d'humanitat que vol ser acollida i donada sense estratègies, sense càlculs, sinó amb transparència i honestat. Penso que no ens equivoquem si afirmem que tot tipus de fragilitat mental té una llum de normalitat, i que tota aparent coherència mental té, per contra, un rastre de feblesa o d'histrionisme.

En aquest moment m'agrada també recordar, amb tendresa i respecte, la trajectòria de la vida espiritual dels nostres germans de l'ortodòxia. En el seu itinerari místic al llarg de la història apareixen tres figures essencials: l'ermità, el monjo i el boig. Aquest darrer és aquell que viu la seva relació amb Déu, enmig de la ciutat, d'una manera absoluta. Aquell que gaudeix de la intimitat amb Déu i que, d'una manera desmesurada, viu immers en la pregària, al costat dels seus contemporanis.

poeta, de l'infant, del boig. Em refereixo a una mirada plena d'esperança, però també a una mirada agosarada, una mirada plena de creativitat. Em refereixo a una creativitat pastoral desitjada, que no passa únicament per les xarxes i la intel·ligència artificial —tan plena de recursos—, sinó per tornar a les nostres arrels. L'Evangeli és sempre novetat pura. Estimar és revolucionari, creatiu, poètic. La proposta de Jesús ens aboca a l'alegria, viscuda amb desmesura allà on som. «Estar com un llum» és estar sempre disponible a estimar fins al final, fins i tot quan sembli que hem perdut l'oremus.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

Insisteixo. Una lectura realment positiva d'aquesta dita, «estar com un llum», ens ha d'encaminar a descobrir la frescor i la novetat de l'Evangeli, fins i tot l'espontaneïtat i la naturalitat amb què els més petits, els infants, viuen la seva fe. Fixeu-vos bé en aquells que no tenen les ferides ni el llast d'una història marcada pel rebuig. Els més petits es converteixen en els veritables mestres de la confiança. Aquells que actuen amb els ulls ben oberts, amb un somriure d'orella a orella; aquells que es meravellen per les coses més senzilles de la vida.

El bon missioner és aquell que no perd la seva mirada contemplativa, aquella que és pròpia del

NOTÍCIES

L'IREL es trasllada a l'Acadèmia Mariana

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) canvia de seu a partir del curs que ve.

L'entitat abandona l'edifici del Seminari, al carrer Canonge Brugulat, i es trasllada a la casa de l'Església-Acadèmia Mariana, on ja iniciarà l'activitat lectiva el curs 2026-2027. Aquest canvi també comporta el moviment de les delegacions de Catequesi, Ecumenisme i Diàleg Interreligiós, Ensenyament, Joves, Vocacional i MIJAC, que s'instal·



len a l'edifici que té el Bisbat al carrer Blondel, número 11.

D'altra banda, el bisbe Daniel ha decretat la integració del projecte Llars del Seminari dins de Càritas Diocesana de Lleida, en el marc de la dissolució de la Fundació Entre tots i per al bé de tothom. Càritas assumirà la gestió, així com els actius i passius de la fundació, garantint la continuïtat d'un projecte destinat a oferir habitatge digne a famílies en situació de vulnerabilitat.

CAMINOS ABIERTOS

Estar de atar

Queridos diocesanos,

El curso escolar se acaba. Muchas actividades cotidianas caen de los calendarios y empiezan otras nuevas. Todo tiene su proceso. La misión tiene, a veces, una cadencia que se acerca a la monotonía, a ese triste «ir tirando», a ese «ir pasando los días», y así se llega, tarde o temprano, a la grisura. ¿Cómo se puede romper este ritmo tedioso? La misión necesita, de vez en cuando, una chispa inesperada; por eso hago alusión a un dicho frecuente pero no fácil: «estar de atar» o, mejor en catalán «*estar com un llum*». Esta expresión puede dar pie a interpretaciones diversas. No quiero referirme a la dificultad que plantea el campo de la enfermedad mental —amplio y doloroso—. Más bien quisiera fijarme en la importancia de ser luz, de ser interrogante, de ser referente en medio de la grisura.

Quiero compartir —no puedo evitarlo— el recuerdo de una residencia de enfermos mentales con la que colaboré pastoralmente. Recuerdo bien al personal —trabajadores procedentes básicamente de la inmigración—, al cuerpo de doctores y asistentes técnicos —los veía de vez en cuando— y, cómo no, a los residentes —hombres y mujeres que, más allá de sus historias personales, sabían quién los quería y quién no—. Fue una experiencia que no olvidaré; al contrario, doy gracias por ella. Los residentes me enseñaron a descubrir la humanidad que todos llevamos inscrita en el propio corazón, y que el paso del tiempo puede dañarnos y hacernos olvidar. Os hablo de aquella esencia de humanidad que quiere ser acogida y entregada sin estrategias, sin cálculos, sino con transparencia y honestidad. Pienso que no nos equivocamos si afirmamos que todo tipo de fragilidad mental tiene una luz de normalidad, y que toda aparente coherencia mental tiene, por el contrario, un rastro de debilidad o de histrionismo.

En este momento me gusta también recordar, con ternura y respeto, la trayectoria de la vida espiritual de nuestros hermanos de la ortodoxia. En su itinerario místico a lo largo de la historia aparecen tres figuras esenciales: el ermitaño, el monje y el loco. Este último es aquel que vive su relación con Dios, en medio de la ciudad, de una manera absoluta. Aquel que disfruta de la intimidad con Dios y que, de una manera desmesurada, vive inmerso en la oración, junto a sus contemporáneos.

Insisto. Una lectura realmente positiva de este dicho, «*estar com un llum*», debe encaminarnos a descubrir la frescura y la novedad del Evangelio, incluso la espontaneidad y la naturalidad con que los más pequeños, los niños, viven su fe. Fijaos bien en aquellos que no tienen las heridas ni el lastre de una historia marcada por el rechazo. Los más pequeños se convierten en los verdaderos maestros de la confianza. Aquellos que actúan con los ojos bien abiertos, con una sonrisa de oreja a oreja; aquellos que se maravillan por las cosas más sencillas de la vida.

El buen misionero es aquel que no pierde su mirada contemplativa, aquella que es propia del poeta, del niño, del loco. Me refiero a una mirada llena de esperanza, pero también a una mirada audaz, una mirada llena de creatividad. Me refiero a una creatividad pastoral deseada, que no pasa únicamente por las redes y la inteligencia artificial —tan llena de recursos—, sino por volver a nuestras raíces. El Evangelio es siempre novedad pura. Amar es revolucionario, creativo, poético. La propuesta de Jesús nos aboca a la alegría, vivida con desmesura allí donde estamos. «*Estar com un llum*» es estar siempre disponible para amar hasta el final, incluso cuando parezca que hemos perdido el juicio.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Asamblea massiva per pensar el futur de la diòcesi



Tres-centes cinquanta persones, un centenar més de les inscrites formalment, es van reunir el 30 de maig a les instal·lacions del col·legi Mater Salvatoris de Lleida en l'Assemblea Diocesana, amb l'objectiu d'escoltar-se, debatre, i proposar els camins de futur de la comunitat en els propers anys. Convocada pel bisbe Daniel Palau, l'Assemblea va tenir un volgut caràcter sinodal, en el sentit que els laics, juntament amb els preveres i religiosos, es fan corresponsables de les decisions que afectaran la comunitat cristiana del bisbat.

El bisbe Daniel es va felicitar per l'èxit de convocatòria, però va subratllar que el més important «més enllà del nombre de persones assistents» és el fet que «hem vingut a escoltar i a escoltar-nos». «Entre tots i amb tots hem de descobrir què és el que Déu ens demana per a la diòcesi de Lleida i per prendre decisions». En clau de futur, el bisbe va assegurar que «el més important està per venir. Confio en l'Esperit, que anirà marcant-nos un camí de Pau, de germanor i d'Esperança per a tots».

Després de l'informe presentat pel vicari general de la diòcesi,

Mn. Lluís Sallan, i d'una estona de pregària, els assistents es van organitzar en grups de treball i van fer reunions operatives per fer propostes concretes per afrontar els diferents reptes de l'Església de Lleida.

Els responsables de cadascun dels grups de treball van recollir les aportacions dels agents de pastoral: catequistes, joves, voluntaris, professors de religió i membres de moviments apostòlics, entre d'altres, que ara s'hauran de processar per presentar les línies principals d'actuació immediates i a mig i llarg termini. En el tram final de l'assemblea es va fer una primera posada en comú d'algunes de les conclusions que serviran de base per al treball del proper any.

La celebració de l'Assemblea al col·legi Mater Salvatoris ha fet augmentar notablement la participació respecte a anys anteriors, quan se celebrava a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana, amb menys capacitat. Per facilitar l'assistència a l'Assemblea, que va culminar amb un dinar de germanor, es va habilitar un servei d'autocar.



Consulta per renovar dos arxiprestes

Les diòcesi de Lleida renovarà els arxiprestes dels arxiprestats del Segrià-La Noguera-la Ribagorça i de la Mare de Déu de l'Acadèmia mitjançant un procés de consulta impulsat pel bisbe Daniel Palau. El decret, signat el 27 de maig, preveu que sacerdots i laics representatius de cada territori puguin expressar la seva opinió sobre els candidats més adients per assumir aquesta responsabilitat pastoral.

La consulta, que es desenvoluparà abans de finalitzar el curs pastoral, serà organitzada pels actuals arxiprestes. Un cop recollits els resultats, es presentarà una acta al bisbe, que serà qui nomenarà els nous responsables.

En el decret, Palau agraeix la tasca dels arxiprestes sortints i anima els futurs designats a exercir el seu servei amb prudència i dedicació al bé dels fidels.

La Memòria de Càritas alerta de la cronificació de la pobresa

Les Càritas Diocesanes de Lleida, Solsona i Urgell han advertit que la pobresa es consolida com una realitat estructural malgrat els bons indicadors econòmics. Durant el 2025 van atendre 8.735 persones i van arribar a més de 15.000 beneficiaris, un 10% més que l'any anterior. Són algunes de les conclusions de la Memòria 2025, presentada el passat 3 de juny a l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

L'entitat destaca l'augment de la pobresa extrema: 6.612 persones van necessitar ajuda per cobrir necessitats bàsiques com l'alimentació, l'habitatge o els subministraments. Per fer-hi front, les tres diòcesis van destinar més de 1,08 milions d'euros en ajudes directes.

L'accés a l'habitatge i la pobresa laboral continuen sent els principals factors d'exclusió. Tot i tenir feina, moltes persones no poden assumir les despeses bàsiques ni accedir a un habitatge digne. En aquest context,



Càritas va acompanyar 1.975 persones en programes d'inserció laboral i va facilitar 115 contractes de treball.

Les entitats també van posar el focus en la vulnerabilitat de la infància i en la pobresa al món rural. Davant aquesta situació, reclamen un nou pacte social que reforci les polítiques públiques de protecció i inclusió i que combati els discursos que estigmatitzen les persones més vulnerables.

Cloenda del curs de «Joves en Valors»

El programa «Joves en Valors» de Càritas Diocesana de Lleida va celebrar el tancament d'aquest curs el passat 27 de maig amb una jornada de reconeixement i posada en comú sota el lema «Els Sensellarismes. Què veiem quan mirem al carrer: Joves i mirades sobre el sensellarisme». L'acte va servir per visibilitzar la tasca desenvolupada pels joves voluntaris i voluntàries al llarg de l'any, així com per posar en valor el seu compromís social i comunitari.



La trobada va ser un espai de celebració, però també de reflexió sobre les realitats socials que envolten la joventut. Durant el curs, el programa ha treballat especialment la sensibilització i l'anàlisi de diferents situacions de vulnerabilitat,

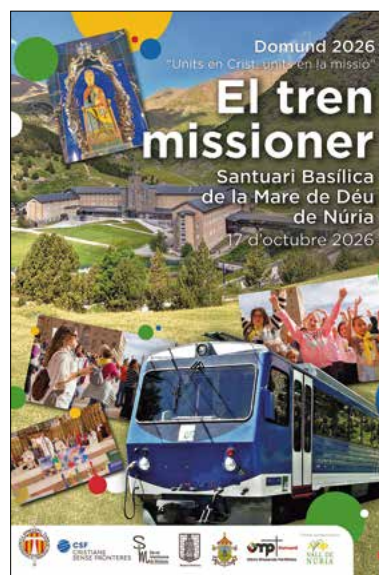
amb l'objectiu de fomentar una mirada crítica i compromesa amb l'entorn. En aquesta edició, el grup ha aprofundit en el treball intergeneracional i en el desenvolupament de projectes vinculats a la participació activa dels joves dins la comunitat.

Núria acollirà la 3a Trobada del Tren Missioner

Les Delegacions de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya i Cristians Sense Fronteres ja preparen la 3a Trobada del Tren Missioner.

Aquesta trobada tindrà lloc el dissabte 17 d'octubre de 2026 a la Basílica Santuari de la Mare de Déu de Núria, en el marc de la celebració del Domund.

Amb l'objectiu de facilitar-ne l'organització i la participació dels grups, les inscripcions s'obren amb antelació. La jornada reunirà infants, joves, famílies, catequistes, parròquies, escoles i tots aquells que vulguin compartir una experiència de fe, convivència i esperit missioner. Per a més informació: <http://www.csf.es/tren-missioner-domund-2026>



REFLEXIONS

El Mestre interior

Un dels diàlegs de sant Agustí que ha copsat el meu interès des de fa anys és el *De magistro*. Allí es posa de manifest la diferència entre el mestre exterior i el Mestre interior. El mestre exterior educa, de fora estant, amb les seves paraules, gestos i vivències, mentre que el Mestre interior educa des de dins, sense parlar, sense moure's, sense gesticular.

Tot ésser humà està fet per connectar amb aquest Mestre interior, per escoltar-lo i discernir quina missió té encomanada. El mestre exterior no pot substituir la trobada amb el Mestre interior. La seva funció és preparar el camí, fer possible l'encontre, però no pot fer-li dir el que no diu.

Déu és en la interioritat, com un Mestre interior que, des de dins del jo, educa i obre a la plenitud. Podem viure sense reconèixer-lo, ignorant la seva Veu, podem viure, però, escoltant-lo, confrontant-nos-hi, establint un vincle amb Ell. Com tot vincle, experimentarà oscil·lacions i transformacions, ruptures i instants d'una immensa serenitat i pau.

La fe es basa en la confiança de què el Mestre interior vetlla per mi a cada instant, que ho fa generosament, incondicionalment, fins i tot quan jo m'he oblidat d'Ell, l'ignoro o el refuso explícitament. Ell hi és, sempre hi és. El puc reconèixer i estimar, també puc oblidar-lo. Hi és no per a corrompre la meua felicitat, sinó per sostenir-me, per elevar-me per sobre dels obstacles que la vida, insistentment, em va posant al llarg del camí.

La presència d'aquest Ésser augmenta en densitat en la mesura en què em desinteresso de mi mateix, que m'allibero de l'ego, m'obro als altres, en la mesura en què renuncio a mi mateix, en què tracto d'oblidar-me.

L'escolta del Mestre interior requereix una disposició d'ànim: la humilitat.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2R 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7, 1-5]. Sant Paulí de Nola (Bordeus, 355-Nola, 431), bisbe, ordenat prev. a Barcelona; sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra.

23. ■ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21. 31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14]. Sant

Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià.

24. □ Dimecres [Is 49,1-6 / SI 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida.

25. ■ Dijous [2R 24,8-17 / SI 78 / Mt 7,21-29]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat.

26. ■ Divendres [2R 25,1-12 / SI 136 / Mt 8,1-4]. Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell: Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev., fund. Opus Dei; sant Pelai o Pelagi, mr., a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sant David, ermità (s. V).

27. ■ Dissabte [Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17]. Sant Ciril d'Al-

xandria (370-444), bisbe i dr. de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat.

28. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [2R 4, 8-11.14-16a / SI 88 / Rm 6,3-4.8-11 / Mt 10,37-42]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmerina; sant Pau I, papa (757-767).

Diumenge XII de durant l'any (A)

COMENTARI

«No tingueu por dels qui maten només el cos»



Hi ha una constant en la història de l'Església que és la persecució. Les estadístiques ens diuen que avui hi ha tants màrtirs com en els primers segles de cristianisme. Però ja ens ho havia anunciat el Senyor: *No tingueu por dels homes... no tingueu por dels qui maten només el cos, però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos.* Aquesta manca de por, aquesta valentia és la que defineix tots els màrtirs. Com diu l'Apocalipsi: *No van estimar tant la vida que els fes por la mort.* I Jesús ens posa un exemple: *No venen dos pardals per pocs diners?* Diríem que són insignificants dins el món de la creació, però Jesús continua: *Ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare; no tingueu por: valeu molt més que tots els ocells plegats.* I posa un altre exemple: els nostres cabells; sovint ni ens adonem que ens cauen; doncs *Déu us té comptats cada un dels cabells.* És a dir que Déu té cura fins i tot de coses insignificants; com no estarà atent i pendent de tots nosaltres, que som fills seus? I per altra banda, ens fa veure que el més important no és aquesta vida, la vida d'aquest cos que pot durar molts anys, però que s'acaba, sinó la vida per sempre: és aquesta la que hem d'assegurar; per això ens posa en guàrdia contra *el qui pot fer perdre tant l'ànima com el cos.* Hem de ser valents per reconèixer el Senyor: *Tothom que em reconeixi davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel.* És el que van fer els màrtirs i també els profetes de l'AT. Jeremies sentia aquesta persecució: *Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats.* Però té tota la seva confiança en Déu: *El Senyor em fa costat com un guerrer invencible.* La força de Déu és infinitament superior al perill que podem experimentar. Hem de reconèixer, confessar Crist sense por, malgrat les dificultats o problemes que ens pugui suposar, sabent que ell sempre és al nostre costat, que no ens deixa mai sols.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,10-13)

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: "Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguïu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell." Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya. Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meua causa. Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.»

▶ Salm responsorial (68)

R. Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

Per vós, Déu meu, he d'aguantar els escarnis, / i abaixo els ulls, avergonyit; / els meus germans em consideren foraster, / em desconeixen els meus familiars. / El zel del vostre temple em consumia, / i he hagut de rebre els insults dels qui m'ultratgen. R.

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat, / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida.» / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. / Que el lloin el cel i la terra, / els mars i tot el que s'hi mou. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-15)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,26-33)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca digueu-ho a plena llum, allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. No venen dos pardals per pocs diners? Doncs ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom qui em reconeixi davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,10-13)

Dijo Jeremías: «Oía la acusación de la gente: "Pavor-en-torno, delatadlo, vamos a delatarlo". Mis amigos acechaban mi traspié: "A ver si, engañado, lo sometemos y podemos vernos de él".

Pero el Señor es mi fuerte defensor: me persiguen, pero tropiezan impotentes. Acabarán avergonzados de su fracaso, con sonrojo eterno que no se olvidará.

Señor del universo, que examinas al honrado y sondeas las entrañas y el corazón, ¡que yo vea tu venganza sobre ellos, pues te he encomendado mi causa! Cantad al Señor, alabad al Señor, que libera la vida del pobre de las manos de gente perversa.»

▶ Salmo responsorial (68)

R. Señor, que me escuche tu gran bondad.

Por ti he aguantado afrentas, / la vergüenza cubrió mi rostro. / Soy un extraño para mis hermanos, / un extranjero para los hijos de mi madre. / Porque me devora el celo de tu templo, / y las afrentas con que te afrentan caen sobre mí. R.

Pero mi oración se dirige a ti, / Señor, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos; / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. / Alábenlo el cielo y la tierra, / las aguas y cuanto bulle en ellas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol San Pablo a los Romanos (Rom 5,12-15)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Pues, hasta que llegó la ley había pecado en el mundo, pero el pecado no se imputaba porque no había ley. Pese a todo, la muerte reinó desde Adán hasta Moisés, incluso sobre los que no habían pecado con una transgresión como la de Adán, que era figura del que tenía que venir. Sin embargo, no hay proporción entre el delito y el don: si por el delito de uno solo murieron todos, con mayor razón la gracia de Dios y el don otorgado en virtud de un hombre, Jesucristo, se han desbordado sobre todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,26-33)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No tengáis miedo a los hombres, porque nada hay encubierto, que no llegue a descubrirse; ni nada hay escondido que no llegue a saberse. Lo que os digo en la oscuridad, decidlo a la luz, y lo que os digo al oído, pregonaadlo desde la azotea. No tengáis miedo a los que matan el cuerpo, pero no pueden matar el alma. No; temed al que puede llevar a la perdición alma y cuerpo en la "gehenna". ¿No se venden un par de gorriones por un céntimo? Y, sin embargo, ni uno solo cae al suelo sin que lo disponga vuestro Padre. Pues vosotros hasta los cabellos de la cabeza tenéis contados. Por eso, no tengáis miedo: valéis más vosotros que muchos gorriones. A quien se declare por mí ante los hombres, yo también me declararé por él ante mi Padre que está en los cielos. Y si uno me niega ante los hombres, yo también lo negaré ante mi Padre que está en los cielos.»